

КРАСАВИЦАТА ФАНТА-ГИРО

Превод от италиански: Иван Тонкин, 1999

chitanka.info

Имало някога един крал. Той нямал синове, но затова трите му дъщери били много красиви: първата се казвала Каролина, втората — Асуртина, а на третата всички казвали Фанта-Гиро — красавицата, защото тя била най-красивата от трите.

От дълго време кралят боледувал. По цели дни той бил намръщен и по цели дни не излизал от стаята си. Там имало три кресла: синьо, черно и червено. Всяка сутрин дъщерите му ходели при него да го поздравяват, като най-напред гледали в кое кресло е седнал. Ако е в синьото — значело, че е радостен, черното означавало смърт, а червеното — Война.

Веднъж дъщерите заварили баща си в червеното кресло.

— Татко! Какво се е случило? — попитала най-голямата.

— Току-що получих послание от краля, нашия съсед. Той ми обявява война. Аз съм болен и не знам какво да правя... Кого да поставя начело на войската? Откъде да намеря добър генерал за толкова кратко време?

— Ако ми позволите — казала най-голямата дъщеря, — аз ще бъда генерал. Мислите, че няма да мога да командвам войниците?

— Как така ти! Това не е женска работа! — Възразил кралят.

— Но вие ме подложете на изпитание! — продължавала да настоява най-голямата дъщеря.

— Добре, нека да опитаме — съгласил се кралят. — Но ако по пътя ти заговориш за женски работи — Веднага се връщаш у дома.

Речено — сторено. Кралят заповядал на своя верен оръженосец Тонино да оседлае коня си и да придружава принцесата по време на войната и ако Каролина промълви само една дума като жена, веднага да я върне в двореца.

Така принцесата и оръженосецът се отправили на война, последвани от цялата войска. След като изминали доста път, те трябвало да прекосят едно поле с тръстика. Принцесата възкликнала:

— О, каква хубава тръстика! Ако беше у дома, колко хубави вретена бихме направили от нея.

— Спрете, принцесо! — извикал Тонино. — По заповед на краля трябва да ви върна в двореца. Вие заговорихте за женски работи.

Те се върнали назад, а след тях и цялата войска.

Явила се при краля втората дъщеря.

— Ваше величество! Аз ще поема командването на войската.

— Но при същите условия.

— При същите условия.

Така тръгнала на поход ѝ втората сестра, придружена от верния царски оръженосец, а след тях вървяла цялата войска. Дълго яздили те. Отминали и тръстиковото поле, но принцесата не промълвила нито дума. Навлезли в една млада гора и принцесата каза:

— Виж, Тонино, какви прави и тънки дръвчета. Ако бяха у дома колко много вретена бихме направили от тях!

— Стойте! — извикал Тонино оръженосеца и спрял коня си. — Да се връщаме къщи, принцесо! Започнахте да говорите за женски работи.

Цялата войска с цялото си бойно снаряжение поела обратно.

Кралят съвсем се отчаял и не знаел какво да прави. Тогава при него отишла Фанта-Гиро.

— Не, не — казал ѝ кралят. — Ти си още момиче! След като твоите сестри не успяха, как искаш да поверя тази работа на теб?

— Какво лошо има да изпитате и мен, татко? — казало момичето. — Ще видите, че няма да ви посрамя! Нека да опитам и аз!

Кралят ѝ разрешил да тръгне. Фанта-Гиро се облякла във военни доспехи, сложила си шлема, препасала си меча, взела два пищова и се отправила на път. Оръженосецът Тонино яздел редом с нея. Преминали през тръстиковото поле, но Фанта-Гиро не каза нито дума, след това прекосили и младата гора, а девойката все мълчала. Така те стигнали до границата с чуждото царство.

— Преди да започнем сражението — казала Фанта-Гиро, — искам да се срещна и поговоря с краля, нашия неприятел.

Кралят бил красив юноша. Щом видял Фанта-Гиро, той веднага се усъмнил, че пред него стои момиче, а не генерал. Той я поканил в двореца си, за да изясни причините за войната, преди да е започнала битката.

След като тя пристигнала в двореца, младият крал изтичал при майка си.

— Майко, майко! — казал ѝ той, — знаеш ли, дошъл е генералът, който командва неприятелската войска! Само да можеше да го видиш!

„Фанта-Гиро е с лице красиво,

*с поглед на кошута и игрива
като лекокрила птица.
Струва ми се, че е май девица.“
Кралицата-майка казала:*

— Доведи го в оръжейната зала. Ако е жена, въобще няма да обърне внимание на оръжията.

Младият крал въвел Фанта-Гиро в оръжейната зала. Фанта-Гиро започнала да смъква закачените по стените мечове, да ги изпробва, да им опитва ръкохватките и тежестта. След това отишла при пушките и пистолетите, отваряла ги, разглеждала ги как се зареждат.

Кралят изтичал при майка си:

— Майко, генералът разглежда оръжията като истински мъж. Но колкото повече го гледам, толкова повече ми се струва, че е момиче.

*„Фанта-Гиро е с лице красиво,
с поглед на кошута и игрива
като лекокрила птица.
Струва ми се, че е май девица.“
Кралицата-майка казала:*

Кралицата-майка казала:

— Заведи го в градината. Ако това е момиче, непременно ще си откъсне една роза или теменужка и ще си накичи с нея гърдите. Ако е мъж, ще си избере каталонски жасмин, ще го помирише и ще си го закачи на ухото.

Кралят отишъл с Фанта-Гиро на разходка в градината. Тя протегнала ръка към каталонския жасмин, откъснала едно цвете, помирисала го и го закичила на ухото си.

Кралят се върнал учуден при майка си.

— И този път генералът постъпи като мъж, но въпреки това аз съм уверен, че това е момиче.

„Фанта-Гиро е с лице красиво,

*с поглед на кошута и игрива
като лекокрила птица.
Струва ми се, че е май девица.“
Кралицата-майка каза:*

Тогава майката разбрала, че синът ѝ е влюбен, и му каза:

— Покани генералът на обед. Ако опира хляба към гърдите си, когато го реже значи е момиче, а ако реже, без да го опира никъде, значи че е мъж и твоята страст е напразна.

Но и този път Фанта-Гиро по нищо не се издаде и рязала хляба като истински мъж. А младият крал продължавал да твърди пред майка си:

*„Фанта-Гиро е с лице красиво,
с поглед на кошута и игрива
като лекокрила птица.
Струва ми се, че е май девица.“
Кралицата-майка каза:*

— Изпитай и това последно средство — каза майката на младия крал, — покани генерала да се изкъпе с теб в басейна в градината. Ако е момиче, непременно ще ти откаже.

На поканата на краля Фанта-Гиро отвърнала:

— С удоволствие, но само че утре сутринта.

Тя извикала настрана своя оръженосец и му каза:

— Напусни двореца, а утре сутринта се върни с писмо в ръка, на което да има печата на моя баща. В писмото трябва да пише: „Скъпа Фанта-Гиро, аз съм много болен и искам да те видя, преди да умра.“

На другия ден кралят и Фанта-Гиро се отправили към басейна. Кралят се съблякъл и първи се хвърлил във водата, като поканил Фанта-Гиро да го последва.

— Потен съм — каза тя — почакайте малко — а в това време се послушала дали не идва оръженосецът ѝ.

— Не знам какво става с мене — каза Фанта-Гиро, — но тръпки пробягват по гърба ми, страхувам се, да не е станало някакво

нещастие.

— За какво нещастие говорите? — нетърпеливо викнал кралят от басейна, — събличайте се по-бързо и скачайте във водата, тук е така хубаво.

В това време се чул тропот от конски копита, пристигнал оръженосеца и подал на Фанта-Гиро писмо с кралски печат.

Фанта-Гиро пребледняла.

— Съжалявам, ваше величество, предчувствието не ме излъга — страшна вест: баща ми е на смъртно легло и иска да ме види. Трябва да тръгна веднага. Не ни остава нищо друго, освен да сключим мир, а ако има въпроси за доуреждане, заповядайте в моето кралство. Довиждане! Ще се изкъпем друг път. — И заминала.

Кралят останал сам и гол в хладната вода на басейна. Кралят бил отчаян. Фанта-Гиро е девойка, в това бил твърдо уверен, но тя си заминала без той да може да се убеди в това.

Преди да замине, Фанта-Гиро отишла в стаята си, за да си вземе вещите и оставила на леглото следната бележка:

*„Девойка тук беше, а не генерал,
но кралят едва ли това разбрал.“*

Когато кралят намерил бележката, едва не припаднал, но в същото време бил и ядосан и щастлив.

— Майко, майко! Аз бях прав — това е момиче!

На майката не останало време да отвори уста, за да отговори на сина си, защото той скочил в каретата и препуснал по следите на Фанта-Гиро.

А Фанта-Гиро, след като се завърнала при баща си, прегърнала го и му разказала как успяла да обърка плановете за нападение на краля — съсед и да предотврати войната.

Неочаквано се чул шум от приближаваща карета. Това бил съседът им, кралят — неприятел, напълно влюбен, който пристигнал по следите на Фанта-Гиро. Щом я видял, казал:

— Генерале, искате ли да станете моя жена?

Кралете сключили мир. Скоро след това вдигнали сватбата. А когато кралят — тъст умрял, оставил кралството си на краля — зет. И

Фанта-Гиро — красавицата станала кралица на две кралства.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.